

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423208706
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423208706.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v spore žalobcu: G.. C.. G. Ď. A. O. T. S., L. K. XX.X.XXXX, J. L., Š.S. Č.. XA, zastúpeného: JUDr. Peter Kubina, advokát, Bratislava, Bottova č. 2A, vedúci organizačnej zložky zahraničného združenia Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, IČO: 36 861 391, Bratislava, Bottova č. 2A, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, Bratislava, Pribinova č. 2, o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 19. decembra 2023, č. k. 42 Cos 3/2023-66, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 19. decembra 2023, č. k. 42 Cos 3/2023-66, potvrdzuje.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (výrok I.), ktorým sa žalobca (bez podania žaloby vo veci samej) domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25/2023, zo dňa 21.11.2023, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 48/2023, zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. 477/2023, zo dňa 30.11.2023, voči žalobcovi; žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

1.2. Prvoinštančný súd napadnuté rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 324 ods. 1, ods. 3, § 325 ods. 1, ods. 2, § 326 ods. 1, ods. 2, § 328, § 329 ods. 2, § 330 ods. 1, ods. 2, § 336 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), § 7 ods. 1, ods. 8 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane oznamovateľov“), § 2a ods. 1, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe policajtov“), § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 až 3 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) dôvodiac tým, že podanému návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné vyhovieť a dosiahnuť ním trvalú úpravu pomerov sporových strán. Vzhľadom na závery rozhodnutí súdu v obdobných veciach uzavrel, že preskúmanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania nie je vecou, ktorú je možné vykonať len na základe jediného podania žalobcu v rámci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a zároveň, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a ani neodkladné opatrenie nariadené civilným súdom nie je opravným prostriedkom proti personálnemu rozkazu. Konštatoval, že žalobca žiadal súd o poskytnutie ochrany inštitútom neodkladného opatrenia v antidiskriminačnom spore, v rámci ktorého sa domáhal uloženia povinnosti

žalovanému zdržať sa uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia a personálnych rozkazov, ktoré bližšie špecifikoval v texte návrhu. Uvedené odôvodnil porušením zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného, ktoré spočíva v priamej diskriminácii oproti iným osobám v obdobnej právnej situácii (oproti iným oznamovateľom protispoločenskej činnosti) tým, že žalovaný nezískal predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov (ďalej len „Úrad“), ktorý vyžaduje § 7 ods. 1 zákona na ochranu oznamovateľov na uskutočnenie pracovnoprávných úkonov. Žalobcovi bola organizačným opatrením ministra vnútra Slovenskej republiky najskôr zrušená funkcia zástupca riaditeľa útvaru a súčasne riaditeľ odboru ochrany, prevencie a boja proti korupcii útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby podľa § 35 ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov dňom 1.12.2023 a v nadväznosti na to bol personálnym rozkazom riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 48 dňom 30.11.2023 odvolaný z funkcie zástupca riaditeľa útvaru a súčasne riaditeľ odboru ochrany, prevencie a boja proti korupcii útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby podľa § 35 ods. 9 zákona o štátnej službe policajtov a dňom 1.12.2023 preložený na výkon služby na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe policajtov a následne bol personálnym rozkazom riaditeľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. 477 ustanovený do funkcie vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 33 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov a zaradený do 6. platovej triedy podľa § 85 ods. 1 a ods. 5 zákona o štátnej službe policajtov. Uvedené sa malo udiť aj napriek tomu, že s týmito pracovnoprávnymi úkonmi nesúhlasil a opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP“) sp. zn. VII/2 Gv 63/22/1000-65, zo dňa 5.10.2023, teda niekoľko týždňov pred vydaním pracovnoprávných úkonov mu bola poskytnutá ochrana oznamovateľa, ktorý podal kvalifikované oznámenie o závažnej protispoločenskej činnosti v rozsahu uvedenom v § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. Nakoľko na uvedené pracovnoprávne úkony nebol udelený predchádzajúci súhlas Úradu, o ktorý žalovaný ani nepožiadaval, mal žalobca za to, že uvedeným postupom došlo k porušeniu zásad o rovnakom zaobchádzaní v porovnaní s inými oznamovateľmi protispoločenskej činnosti. Na základe týchto skutočností konajúci súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca skutkovo odôvodnil svoj nárok titulom porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v rámci výkonu štátnej služby policajtov, ktorí majú zároveň status oznamovateľov protispoločenskej činnosti. Dôvodil, že v rámci takejto (antidiskriminačnej - poznámka odvolacieho súdu) žaloby môže žalobca žiadať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. Na konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa síce vzťahuje Civilný sporový poriadok, avšak ustanovenia antidiskriminačného zákona majú pred uplatňovaním civilného kódexu prednosť. Antidiskriminačné spory predstavujú osobitnú kategóriu sporov v civilnom súdnom konaní s ochranou slabšej strany, pre ktoré sú charakteristické procesné odklony. Medzi osobitnosti antidiskriminačných sporov nepochybne patrí aj prenesenie dôkazného bremena v prospech žalobcu a uplatňovanie vyšetrovacieho princípu. Žalovaný má v antidiskriminačnom konaní povinnosť tvrdenia, kedy musí preukázať, že k porušeniu zásad rovnakého zaobchádzania nedošlo. Ak žalovaný neposkytne dostatok tvrdení vyvracajúcich namietané porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, má sa za to, že diskriminácia bola preukázaná. Vyšetrovací princíp zasa predpokladá zvýšenú aktivitu súdu pri obstarávaní dôkazných prostriedkov, avšak len v prípadoch dôkaznej núdze pre rozhodnutie vo veci samej. Uvedené osobitosti jednoznačne naznačujú, že v antidiskriminačnom spore nemožno rozhodnúť bez vyjadrenia protistrany a bez vykonania dokazovania. Naproti tomu, o neodkladnom opatrení súdy rozhodujú v skrátrenom procese a výlučne len na základe tvrdení žalobcu obsiahnutých v návrhu. Neodkladné opatrenie súd nariadi v prípade, že má za osvedčenú potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. V rámci rozhodovania o neodkladnom opatrení dochádza k odlišnej miere zisťovania skutkového stavu. Na rozdiel od základného konania, ktoré býva zavŕšené rozsudkom, je postačujúce len osvedčenie relevantných skutočností a nie ich preukázanie. Súd nevykonáva dokazovanie na pojednávaní za súčasného dodržania kontradiktórnosti konania. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal rozhodnutia vo veci samej, čo aj sám vo svojom návrhu deklaroval tým, že jeho nariadením je možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, a preto nie je po nariadení neodkladného opatrenia potrebné iniciovať konanie vo veci samej. Neodkladné opatrenie tak konzumuje vec samú. K uvedenej procesnej situácii môže dôjsť v prípade podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred

začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba. Súd však musí vždy individuálne vyhodnotiť, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov, pričom s prihliadnutím na § 330 ods. 2 C.s.p. nemožno abstraktne vymedziť, ktoré subjektívne nároky svojou povahou pripúšťajú nariadenie neodkladného opatrenia s výrokom totožným vo veci samej. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia zaoberal aj oprávnenosťou požiadavky žalobcu na trvalú úpravu pomerov strán formou neodkladného opatrenia. Uzavrel, že nároku žalobcu tak ako bol ním uplatnený, nie je možné poskytnúť ochranu formou inštitútu neodkladného opatrenia, ktorého výrok by bol totožný s výrokom vo veci samej z dôvodu, že vzhľadom na osobitosti antidiskriminačných sporov, ako aj komplexnosť prejednávanej veci, nemôže takýto spor rozhodnúť neodkladným opatrením konzumujúcim rozhodnutie vo veci samej len na základe jedného podania žalobcu bez toho, aby mal k dispozícii aj vyjadrenie protistrany. V antidiskriminačných sporoch musí byť vždy poskytnutý priestor žalovanému, čo jednoznačne vyplýva aj z § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Na rozhodnutie v sporoch týkajúcich sa porušenia zásad rovnakého zaobchádzania nepostačuje len tvrdenie žalobcu obsiahnuté v žalobe, resp.

v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia o tom, že k takémuto porušeniu došlo, ale súd má povinnosť poskytnúť priestor žalovanému, aby takéto tvrdenia žalobcu vyvrátil a až na základe takéhoto vyjadrenia rozhodnúť o tom, či k porušeniu zásad o rovnakom zaobchádzaní došlo alebo nie. Súd má tak zákonnú povinnosť v antidiskriminačných sporoch nariadiť pojednávanie a vykonať na ňom plnohodnotné dokazovanie za účelom preukázania žalobcom tvrdých skutočností. V kontexte uvedeného teda nie je dostačujúce len osvedčenie založené na jednostrannom tvrdení sporovej strany. Čo sa týka personálnych rozkazov a organizačného opatrenia, ktoré žalobca považoval za diskriminačné pracovnoprávne úkony, súd prvej inštancie poznamenal, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru funguje na princípe subordinácie, ktorý je typický pre oblasť verejného práva. Personálny rozkaz alebo organizačné opatrenie potom nie je možné považovať za pracovnoprávny úkon, ale je aktom vydávaným podľa príslušných ustanovení zákona o štátnej službe policajtov, teda individuálnym správny aktom. Na doplnenie uviedol, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru, ktorý sa primárne spravuje zákonom o štátnej službe policajtov, nemožno označiť za pracovnoprávny pomer, tak ako ho vo svojom návrhu a doplneniach označil žalobca. Uvedený názor je možné vidieť aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého ...“sa príslušné ustanovenia zákona o štátnej službe policajtov vždy s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže právna povaha takéhoto služobného pomeru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do orgánu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 515/2016-19, zo dňa 23.6.2016). Ak aj strana osvedčí existenciu nároku, ako aj skutočnosti odôvodňujúce potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, je nutné, aby boli splnené aj nasledovné predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia, a to princíp efektívnosti, princíp proporcionality a skutočnosť, že navrhovaným opatrením nebude vytvorený nenávratný stav. Súd prvej inštancie bol názoru, že princíp proporcionality v danej veci nebol naplnený, nakoľko vydaním takéhoto neodkladného opatrenia by sa vo výraznej miere obmedzila ochrana oprávnených záujmov žalovanej strany, keďže súd je povinný zabezpečiť nielen súdnu ochranu strany žalujúcej, ale aj žalovanej. Neodkladné opatrenie má mať dočasný charakter a uložené obmedzenie nemôže mať za následok vznik nenávratného stavu. Nenávratný stav je možné vytvoriť len rozhodnutím vo veci samej tzv. meritórnym rozhodnutím, avšak iba vtedy, ak to povaha veci pripúšťa, o čo v prejednávanej veci nejde. Z toho dôvodu je vylúčené, aby súd neodkladným opatrením s limitovaným časovým trvaním navodil nezvratný stav, ktorý bude pretrvávať aj potom, ako uplynutím času toto neodkladné opatrenie zanikne.

1.3. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie právne podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C.s.p. a žalovanému náhradu trov konania nepriznal dôvodiac, že žalobca bol v konaní neúspešný, preto by mal nahradiť trovy konania žalovanému, ktorému v konaní žiadne trovy nevznikli, pričom zároveň prihliadol aj na hospodárnosť konania, keďže na základe § 262 ods. 2 C.s.p. by bolo potrebné po právoplatnosti tohto uznesenia vydať samostatné rozhodnutie o výške náhrady trov konania a nakoľko žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo by mu možné titulom ich náhrady žiadnu sumu priznať.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1

písm. b/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Dôvodil, že závery súdu prvej inštancie týkajúce sa nemožnosti rozhodnúť v antidiskriminačnom spore neodkladným opatrením konzumujúcim rozhodnutie vo veci samej len na základe jedného podania žalobcu, bez toho, aby mal k dispozícii aj vyjadrenie protistrany a týkajúce sa toho, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a ani neodkladné opatrenie nariadené civilným súdom nie je opravným prostriedkom proti personálnemu rozkazu, považuje za nesprávne a v časti za zmätočné predovšetkým preto, že súd prvej inštancie ignoroval § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov a § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, ako aj ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a s týmito ustanoveniami sa riadne nevysporiadal napriek tomu, že boli pre posúdenie jeho právomoci a dôvodnosti návrhu podstatné. Pre vylúčenie pochybností doplnil, že odkaz na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona nie je možné vykladať ako odkaz na Správny súdny poriadok, a to najmä z týchto dôvodov. Poskytovanie súdnej ochrany pred diskrimináciou patrí do výlučnej právomoci civilných súdov podľa Civilného sporového poriadku a tento záver nevyplýva len z odkazu na „Občiansky súdny poriadok“ v § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, ale predovšetkým z rozsahu právnej ochrany podľa § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a ods. 3 antidiskriminačného zákona. Správny súd nemôže tento rozsah právnej ochrany poskytnúť v žiadnom konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Správny súd nemôže o správnej žalobe rozhodnúť výrokom podľa § 9 ods. 2 alebo ods. 3 antidiskriminačného zákona, ale iba výrokom, ktorý pripúšťa Správny súdny poriadok (zrušenie napadnutého rozhodnutia, prípadne vrátenie veci správneho orgánu na ďalšie konanie). Jedine v konaní o správnej žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy by mohol správny súd rozhodnúť tak, že zakáže žalovanému pokračovať v napadnutom inom zásahu a ak je to možné, prikáže mu obnoviť stav pred zásahom (§ 262 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), avšak tá v tomto prípade jednoznačne prípustná nie je, nakoľko v tomto prípade ide celkom jednoznačne o rozhodnutia správneho orgánu a nie iné zásahy správneho orgánu a okrem toho, ani pri tomto druhu správnej žaloby nemá správny súd právomoc poskytnúť právnu ochranu v celom rozsahu § 9 ods. 2 a ods. 3 antidiskriminačného zákona (napríklad nemôže priznať primerané zadosťučinenie). Keďže v prípade personálneho rozkazu jednoznačne ide o rozhodnutie orgánu verejnej správy, nemôže ísť zároveň o iný zásah orgánu verejnej správy. Preto je vylúčené, aby mohol byť personálny rozkaz napadnutý správnou žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Personálny rozkaz môže byť napadnutý iba všeobecnou správnou žalobou, čo žalobca aj plánuje urobiť, keď budú na to splnené zákonné podmienky (rozhodnutie o opravnom prostriedku). Správny súd však nemá právomoc poskytnúť žalobcovi právnu ochranu v rozsahu garantovanom podľa zákona o štátnej službe policajtov a antidiskriminačného zákona. V konaniach podľa antidiskriminačného zákona, ako tzv. konaniach s ochranou slabšej strany, sa uplatňujú viaceré procesné odklony, ktoré je možné uplatniť iba v konaní podľa Civilného sporového poriadku. Z uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že aj príslušníci Policajného zboru majú zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, pričom kompetentným orgánom na poskytnutie tejto súdnej ochrany je výlučne civilný súd v rámci civilného sporového konania. Žalobca ďalej uviedol, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru sa nestotožňuje s pracovnoprávnym pomerom a opätovne zdôraznil, že príslušníci Policajného zboru majú taktiež možnosť domáhať sa súdnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, vrátane ochrany pred diskrimináciou z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti. Zopakoval, že je zrejmé, že žalobca sa domáha právnej ochrany pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania (zákazu diskriminácie) zo strany žalovaného ako jeho zamestnávateľa a služobného úradu, ku ktorému došlo konkrétne tým, že žalovaný voči nemu uskutočnil pracovnoprávny úkon, ktorý mal charakter odvetného opatrenia zakázaného podľa § 1 ods. 4 zákona o ochrane oznamovateľov bez toho, aby na jeho uskutočnenie získal predchádzajúci súhlas Úradu vyžadovaný podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a zároveň sa tejto ochrany domáha spôsobom a v rozsahu ustanovenom v zákone o štátnej službe policajtov v spojení s ustanoveniami antidiskriminačného zákona. Žalobca sa teda nedomáha preskúmania zákonnosti alebo nezákonnosti rozhodnutia iného orgánu verejnej moci (čo patrí do právomoci správnych súdov), ale domáha sa výlučne toho, „aby ten, kto nedodrжал zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania“ a „ak je to možné, napravil protiprávny stav“, ktorej poskytnutie patrí do výlučnej právomoci civilných súdov. Je vecou dispozíčného oprávnenia žalobcu, či sa súdnej ochrany rozhodne domáhať žalobou vo veci samej alebo návrhom na vydanie (správne nariadenia - poznámka odvolacieho súdu) neodkladného opatrenia s odkazom na ustanovenia § 309 písm. b) a § 318 písm. b) C.s.p. Žalobca sa rozhodol pre neodkladné opatrenie práve s poukazom na povahu veci - proti žalobcovi boli vydané a sú vykonávané pracovnoprávne

úkony v priamom rozpore s § 1 ods. 4 a § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov (teda pracovnoprávne úkony, na ktoré sa vyžadoval predchádzajúci súhlas Úradu, vykonal žalovaný ako zamestnávateľ a služobný úrad bez takéhoto súhlasu), čím je zo strany žalovaného porušovaná zákonná ochrana oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti a so žalobcom je zaobchádzané v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia závažnej protispoločenskej činnosti (žalovaný mal zákonnú povinnosť preukázať v konaní pred Úradom o udelenie súhlasu, že tri na seba nadväzujúce pracovnoprávne úkony - organizačné opatrenie, ktoré bolo podkladom pre personálny rozkaz č. 48, ktorý bol zase podkladom pre následný personálny odkaz č. XXX, neboli odvetným opatrením) a žalobca bol týmito pracovnoprávnymi úkonmi preradený na podstatne nižšiu pracovnú pozíciu (na základnom útvere policajného zboru), s iným miestom výkonu práce a do nižšej platovej triedy (z 8. platovej triedy do 6. platovej triedy). Dostupnosť neodkladného opatrenia v takomto prípade vyplýva aj z textu Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1937, zo dňa 23.10.2019, o ochrane osôb, ktoré nahlasujú porušenia práva Únie (Ú. v. EÚ L 305, 26.11.2019) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2020/1503, zo dňa 7.10.2020 (Ú. v. EÚ L 347, 20.10.2022), ktorá bola v celom rozsahu implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky predovšetkým zákonom na ochranu oznamovateľov v spojení s antidiskriminačným zákonom. Ochrana oznamovateľov protispoločenskej činnosti je postavená na princípe poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany chránenému oznamovateľovi proti akýmkoľvek pracovnoprávnym úkonom zhoršujúcim jeho postavenie v pracovnoprávnom vzťahu, konkrétne formou „zmrazenia“ účinkov, resp. vykonávania a uplatňovania takýchto pracovnoprávných úkonov voči chránenému oznamovateľovi. Toto je práve podstatný rozdiel v kvalite ochrany po prijatí zákona o ochrane oznamovateľov oproti právnemu stavu pred jeho prijatím. Ak by mal byť žalobca ako chránený oznamovateľ odkázaný len na konanie o žalobe (či už správnej alebo civilnej) bez poskytnutia ochrany neodkladným opatrením, potom by celý inštitút ochrany oznamovateľov protispoločenskej činnosti bol zbytočný, pretože možnosť domáhať sa svojich práv na súde žalobou (v konaní trvajúcim niekoľko rokov, počas ktorých sa budú zjavne neplatné/nezákonné pracovnoprávne úkony voči žalobcovi uplatňovať, poškodzovať ho a budú ho nútiť zmeniť zamestnanie) by žalobca mal aj v prípade, ak by nemal status chráneného oznamovateľa a ak by zákon o ochrane oznamovateľov vôbec neexistoval. Prvostupňový (správne prvoinštančný - poznámka odvolacieho súdu) súd v napadnutom uznesení odkázal na Smernicu len v rámci zhrnutia argumentácie žalobcu a ďalej sa k jej aplikácii a výkladu nijako nevyjadril. Opätovne zdôraznil, že ak by žalobca v konaní pred správnym súdom odôvodňoval nezákonnosť personálneho rozkazu porušením zásady rovnakého zaobchádzania, správny súd by takúto žalobu musel postúpiť civilnému súdu, čo potvrdzuje aj uznesenie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 KO 10/2020, zo dňa 25.11.2020. Súd prvej inštancie sa svojej právomoci a „konkurencii“ civilného a správneho súdnictva nijakým spôsobom osobitne nevenoval. Tým, že návrh zamietol ako nedôvodný však priznal, že má právomoc vo veci konať a o ňom rozhodnúť. Vecou samou, t. j. meritom veci v tomto konaní nie je prieskum zákonnosti a zrušenie organizačného opatrenia a personálnych rozkazov či pozastavenie ich účinkov, ale je ňou nárok na súdnu ochranu pred porušením zásady rovnakého zaobchádzania, konkrétne uloženie povinnosti zdržať sa porušovania zásady rovnakého zaobchádzania, t. j. diskriminačného konania žalovaného voči žalobcovi. To znamená, že vecou samou je v tomto prípade tzv. „zdržovacia žaloba“ uplatnená podľa ustanovení zákona o štátnej službe policajtov v spojení s ustanoveniami antidiskriminačného zákona. Opätovne zdôraznil, že do kompetencie žalovaného sa neodkladným opatrením nezasiahne, ani sa mu nezabráni v jej výkone preto, lebo nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia nijako nebráni žalovanému, aby vydal nové organizačné opatrenie, resp. aby boli voči žalobcovi vydané nové personálne rozkazy s rovnakým výrokom potom, ako k tomu bude udelený predchádzajúci súhlas Úradu. Neodkladným opatrením sa navyše nezasiahne ani do kompetencie správneho súdu preskúmať zákonnosť pracovnoprávných úkonov žalovaného a zrušiť ich na základe správnej žaloby. Zásah do iných kompetencií iných štátnych orgánov a bránenie v ich výkone nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia neprichádza do úvahy ani hypoteticky. Poprel, že by bolo možné hovoriť o konkurencii prostriedkov právnej ochrany (správne súdnictvo vs. civilné sporové konanie), jedná sa o ich súbeh a civilný súd nemôže rezignovať na poskytnutie ochrany podľa uvedených ustanovení. Opak by znamenal, že príslušníci Policajného zboru nemajú vôbec nárok na neodkladnú právnu ochranu pred diskrimináciou. Civilný súd môže v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia na ochranu pred diskrimináciou posúdiť otázku zákonnosti rozhodnutia žalovaného (orgánu verejnej moci) ako otázku predbežnú, pokiaľ je to pre jeho rozhodnutie potrebné. Súd prvej inštancie sa preto v tomto konaní mohol (a mal) zaoberať zákonnosťou rozhodnutia žalovaného voči žalobcovi z hľadiska posúdenia ich súladu s ustanovením § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, pričom tento záver bol kľúčový (a jediný podstatný) pre záver o (ne)dodržaní zákazu diskriminácie z dôvodu oznámenia

závažnej protispoločenskej činnosti žalobcom. Odvolateľ tiež uviedol, že organizačné opatrenie a personálne rozkazy nemusia byť neplatným právnym úkonom na to, aby bolo možné nariadiť navrhované neodkladné opatrenie; stačí osvedčenie, že boli vydané v rozpore s § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. „Neplatnosť“ pracovnoprávných úkonov žalovaného nie je podmienkou na to, aby mohlo byť nariadené navrhované neodkladné opatrenie. Neplatnosť právneho úkonu je hmotnoprávnym následkom porušenia zákona, naproti tomu neodkladné opatrenie je procesný prostriedok neodkladnej právnej ochrany pred zásahom do právneho a faktického postavenia žalobcu, ktorý svojou povahou a mierou poskytnutie takejto ochrany odôvodňuje. Zopakoval, že predmetom sporu je výlučne otázka, či žalovaný mohol vydať voči žalobcovi organizačné opatrenie a personálne rozkazy, t. j. či mohol žalobcu odvolať z funkcie, preradiť na nižšiu pozíciu, zmeniť mu miesto výkonu práce a znížiť mu služobný plat bez predchádzajúceho súhlasu Úradu v čase, keď mal žalobca status chráneného oznamovateľa. Ak bol žalovaný povinný získať predchádzajúci súhlas Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi, avšak tento súhlas nezískal, a teda nepreukázal, že tieto pracovnoprávne úkony neboli urobené v súvislosti s oznámením závažnej protispoločenskej činnosti, tieto pracovnoprávne úkony porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania podľa ustanovení antidiskriminačného zákona. Vo vzťahu k tejto otázke je zákon o štátnej službe policajtov (upravujúci vznik, zmenu a zánik služobného pomeru príslušníka Policajného zboru) všeobecným predpisom - lex generalis; zatiaľ čo zákon o ochrane oznamovateľov (ustanovujúci dodatočnú podmienku pre zmenu a zánik pracovného alebo služobného pomeru akejkoľvek osoby vrátane príslušníka Policajného zboru, keď má táto osoba status chráneného oznamovateľa) je špeciálnym predpisom - lex specialis, pričom tieto dva právne predpisy nie sú navzájom protichodné. Výsledok vzťahu špeciality medzi týmito dvomi právnymi predpismi je potom taký, že na uskutočnenie pracovnoprávných úkonov, ktorých obsahom je odvolanie z funkcie, preradenie na nižšiu pozíciu a zníženie služobného platu v prípade policajta, ktorý je chráneným oznamovateľom, musia byť splnené kumulatívne jednak podmienky podľa § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov a jednak podmienka podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, teda získanie predchádzajúceho súhlasu Úradu s takýmito pracovnoprávnymi úkonmi. Predmetom konania o návrhu je posúdenie personálneho rozkazu výlučne z hľadiska jeho súladu s lex specialis, teda s § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Žalobca v odvolaní ďalej dôvodil, že požiadavka subsidiarity pri nariaďovaní neodkladného opatrenia existuje len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, ktoré v tomto prípade neprichádza do úvahy, pričom neexistuje žiadna všeobecná podmienka subsidiarity neodkladného opatrenia v tom zmysle, že by nariadenie neodkladného opatrenia bolo prípustné iba vtedy, ak nie je požadovaná ochrana možná dosiahnuť iným zákonným spôsobom. Platí, že vo vzťahu k neodkladnému opatreniu vždy existuje aj iná možnosť ochrany porušeného práva (žaloba vo veci samej), avšak táto spravidla nie je taká efektívna prinajmenšom z hľadiska času potrebného na jej dosiahnutie a z hľadiska účinkov (predbežná vykonateľnosť neodkladného opatrenia). Význam „účinná“ súdna ochrana je potrebné posudzovať in concreto podľa všetkých okolností prípadu. V prípadoch ochrany pred diskrimináciou pre oznámenie protispoločenskej činnosti spomínaná Smernica predpokladá poskytnutie účinnej a rýchlej súdnej ochrany oznamovateľovi pred diskrimináciou cez odvetné opatrenia, preto eurokonformný výklad zákona vyžaduje, aby oznamovateľ protispoločenskej činnosti mal k dispozícii účinnú súdnu ochranu práve aj vo forme neodkladného opatrenia. Podaním opravného prostriedku voči personálnym rozkazom sa žalobca v žiadnom prípade nevzdáva možnosti podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (a naopak). Súbežným podaním opravného prostriedku popri návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobca iba uchádza o celý a maximálny rozsah právnej ochrany garantovanej právnym poriadkom. Nie je vôbec vylúčené, aby rozhodnutia správneho orgánu (v tomto prípade pracovnoprávne úkony žalovaného) boli súčasne vyhodnotené správnym súdom ako zákonné v zmysle § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov (a správna žaloba bola z tohto dôvodu zamietnutá) a civilným súdom ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania (a bolo z tohto dôvodu nariadené zdržovacie neodkladné opatrenie spočívajúce v príkaze zdržať sa výkonu diskriminačných rozhodnutí voči žalobcovi). Takéto zdržovacie neodkladné opatrenie nebráni žalovanému, aby porušenie zásady rovnakého zaobchádzania kedykoľvek svojím vlastným postupom odstránil, in concreto získaním predchádzajúceho súhlasu Úradu, po ktorom môže byť organizačné opatrenie, aj personálne rozkazy opätovne vydané. Nariadením neodkladného opatrenia by nedošlo k porušeniu zásady proporcionality a žalovaný by nebol obmedzený neprimeraným spôsobom. Záver súdu prvej inštancie týkajúci sa nemožnosti vydania rozhodnutia formou inštitútu neodkladného opatrenia bez vyjadrenia protistrany a bez vykonania dokazovania považuje rovnako za nesprávny, pričom sa len okrajovo vysporiadal s nedávnym rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave vo veci 7 Co 50/2023 (prípud verejne známy ako „Editka“) a ktorého závery sú podľa názoru žalobcu aplikovateľné aj na túto vec a potvrdzujú správnosť jeho argumentácie. Prvoinštančný súd sa

podrobnejšie nezaoberal svojou právomocou rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v predmetnej veci, avšak tým, že skúmal splnenie podmienok pre vydanie neodkladného opatrenia nepriamo potvrdil, že právomoc na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia má. Vylúčil iba možnosť nariadenia časovo neobmedzeného neodkladného opatrenia, ktoré by konzumovalo vec samú. Súdu prvej inštancie tiež vytkol, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s požiadavkou získania predchádzajúceho súhlasu Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi žalovaného. Pri posudzovaní nenaplnenia princípu proporcionality úplne odignoroval skutočnosť, že žalovaný mal v prvom rade zákonnú povinnosť požiadať Úrad o predchádzajúci súhlas a v rámci toho preukázať v konaní o udelenie súhlasu pred Úradom, že tri na seba naväzujúce pracovnoprávne úkony neboli odvetným opatrením voči žalobcovi ako oznamovateľovi závažnej protispoločenskej činnosti. Žalovaný mal preukázať, že nejde o odvetné opatrenia. V tomto prípade nejde o obmedzenie žalovaného neprímeraným spôsobom, ale naopak, súd prvej inštancie neprímerane a nad rámec zákona obmedzuje žalobcu, keď podmieňuje nariadenie neodkladného opatrenia vyjadrením sa žalovaného, na ktoré mal v súlade so zákonom o ochrane oznamovateľov žalovaný priestor už v konaní o udelenie súhlasu Úradom, ktorý žalovaný v rozpore so zákonom obišiel. Nesúhlasil ani s názorom prvoinštančného súdu, podľa ktorého by sa nariadením neodkladného opatrenia vytvoril nenávratný stav. Ak by v rámci správneho súdnictva aj došlo k situácii, kedy správny súd konštatuje zákonnosť organizačného opatrenia a personálnych rozkazov, avšak nariadené neodkladné opatrenie by obmedzovalo žalovaného v ich uplatňovaní a výkone, tento stav je plne napravitelný zákonnými prostriedkami. V takejto situácii by žalovanému nič nebránilo podať buď návrh na zrušenie neodkladného opatrenia alebo žalobu o navrátenie do pôvodného stavu a účinky neodkladného opatrenia týmto spôsobom eliminovať. Nie je vylúčená ani taká situácia, že by organizačná zmena a personálne rozkazy boli správnym súdom v správnom súdnom konaní posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom v civilnom sporovom konaní by bolo posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho by civilný súd napríklad uložil povinnosť upustiť od ďalšieho konania (čo je to isté ako zdržať sa takého konania) či napraviť protiprávny stav. Ak bol súd prvej inštancie toho názoru, že neodkladné opatrenie nepostačuje na trvalú úpravu pomerov medzi stranami, resp. by mohlo dôjsť k porušeniu zásady proporcionality a preto je potrebné vykonať plnohodnotné dokazovanie a vec posúdiť v rámci konania vo veci samej, mohol nariadiť neodkladné opatrenie a vo výroku uznesenia o neodkladnom opatrení uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Neodkladné opatrenie by v takom prípade bolo časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Podľa názoru žalobcu napadnuté uznesenie porušuje právo žalobcu na spravodlivý proces, pretože je odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitiae). Žalobca netvrdil, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru možno označiť za pracovnoprávny pomer a zároveň nepoprel, že služobný pomer príslušníka Policajného zboru má svoje špecifiká, ktoré mu však nijako nebránia v tom, aby sa v prípade porušenia zásady rovnakého zaobchádzania domáhal na civilnom súde právnej ochrany (vrátane neodkladného opatrenia). Súdu prvej inštancie nijakým spôsobom nevysvetlil akej právnej ochrany by sa mohol príslušník Policajného zboru (žalobca) domáhať podľa § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov, ktorý priamo odkazuje na § 9 ods. 2 a 3 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona, ak nie práve takej, akej sa návrhom domáhal. Ak bol súd prvej inštancie toho názoru, že neodkladné opatrenie nepostačuje na trvalú úpravu pomerov medzi stranami, resp. by mohlo dôjsť k porušeniu zásady proporcionality a preto je potrebné vykonať plnohodnotné dokazovanie a vec posúdiť v rámci konania vo veci samej, mal postupovať tak, že nariadi požadované neodkladné opatrenie a vo výroku uznesenia uloží žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Žalobca by to rešpektoval. Okrem toho, že zo strany prvoinštančného súdu došlo k odmietnutiu spravodlivosti, súd prvej inštancie napadnutým uznesením a odmietnutím poskytnutia neodkladnej ochrany podporuje žalovaného vo vykonávaní zjavne nezákonnej organizačnej zmeny a na ňu naväzujúcich personálnych rozkazov. K potrebe bezodkladnej úpravy pomerov odvolateľ uviedol, že nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil predovšetkým tým, že a) žalobca mal status chráneného oznamovateľa závažnej protispoločenskej činnosti, voči ktorému nebolo možné vydať organizačné opatrenie a naňho naväzujúce personálne rozkazy bez predchádzajúceho súhlasu Úradu, b) napriek tomu žalovaný voči žalobcovi organizačné opatrenie a personálne rozkazy vydal bez toho, aby k tomu získal predchádzajúci súhlas Úradu a c) výkon organizačného opatrenia a personálnych rozkazov voči žalobcovi má na osobu žalobcu (a prostredníctvom neho aj na jeho rodinu) obzvlášť nepriaznivé účinky, konkrétne je to zrušenie žalobcovej doterajšej funkcie a odvolanie žalobcu z tejto funkcie, preradenie žalobcu na nižšiu pozíciu, zmena jeho miesta výkonu práce a zníženie jeho služobného platu. Žalovaný status chráneného oznamovateľa žalobcu úplne ignoroval, čím preukázal bezprecedentné pohrdanie nielen žalobcom, ale aj platnými a účinnými zákonmi a inou inštitúciou

Slovenskej republiky. Žalobca nikdy netvrdil, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a ani neodkladné opatrenie nariadené civilným súdom je opravným prostriedkom proti personálnemu rozkazu. Odvolanie a ani správna žaloba s návrhom na priznanie odkladného účinku neposkytujú porovnateľnú ochranu ako neodkladné opatrenie, a to ani z časového hľadiska, ani z hľadiska rozsahu, čo potvrdil aj kompetenčný senát Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1 S Komp 6/2021, zo dňa 8.12.2021. Podanie antidiskriminačnej žaloby vo veci samej taktiež nemôže byť považované za porovnateľnú ochranu ako neodkladné opatrenie v antidiskriminačnom spore, už len zo samotnej podstaty týchto dvoch procesných inštitútov. Je preto nejasné, ako inak mohol ešte žalobca osvedčiť potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Trval preto na tom, že prvoinštančný súd otázku dôvodnosti návrhu a teda potreby bezodkladnej úpravy pomerov nesprávne právne posúdil, resp. z dôkazov osvedčujúcich túto potrebu vyvodil nesprávny skutkový záver, že táto potreba neexistuje. Odvolaciemu súdu navrhol napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť a jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť; žiadal o náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu vyjadril nesúhlas s odvolacími námietkami a právnym názorom žalobcu a v plnej miere sa stotožnil s právnymi závermi a výrokom napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie. Aj podľa jeho názoru vzhľadom na osobitosti antidiskriminačných sporov, nemôže súd vo veci rozhodnúť neodkladným opatrením konzumujúcim vec samú, ako sa žalobca návrhom domáha. V antidiskriminačných sporoch totiž musí byť poskytnutý priestor žalovanému, kedy podľa § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona je žalovaný povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Súd má povinnosť poskytnúť žalovanému priestor, aby tvrdenia žalobcu vyvrátil a až na základe vyjadrenia žalovaného rozhodne, či k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo alebo nie. Má za to, že civilný súd nemá právomoc preskúmavať rozhodnutie žalovaného vydaného v správnom konaní podľa zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Rovnakého názoru bol aj odvolací súd v obdobných konaniach vedených pod sp. zn. 8 CoPr 14/2023 a sp. zn. 8 CoPr 15/2023, ktorý potvrdil napadnuté uznesenia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhov žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia, na závery ktorých poukázal. Plne sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie s poukazom na ostatné rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci žalobcu, na ktoré sám súd prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia odkázal (s odkazom na uznesenie sp. zn. 33 Cpr 4/2023, zo dňa 27.11.2023) a podľa ktorého nemožno iba na základe podania žalobcu v konaní, v ktorom sa nevykonáva dokazovanie a nenariaďuje pojednávanie, vyhovieť návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia v antidiskriminačnom spore. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa odmietnutia spravodlivosti nevyhovením návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia žalovaný uviedol, že zo strany súdu prvej inštancie by k odmietnutiu spravodlivosti došlo v takom prípade, pokiaľ by sa súd odmietol vôbec návrhom žalobcu zaoberať, hoci by bola daná právomoc súdu na rozhodnutie o návrhu žalobcu. Súd prvej inštancie sa však v konkrétnom prípade návrhom žalobcu zaoberal a rozhodol tak, že návrh zamietol, keďže nemal za preukázané splnenie podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol podľa predstáv žalobcu neznamena, že postupom súdu došlo k odmietnutiu spravodlivosti. Aj v tejto súvislosti odkázal na bod 20. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.1.2024, č. k. 8 CoPr 14/2023-184. Žalovaný je toho názoru, že žalobca je, resp. bol povinný prioritne napadnúť údajne nezákonný postup predchádzajúci vydaniu individuálneho správneho aktu v riadnom opravnom prostriedku - rozklade smerujúcom voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného vydaného v správnom konaní. Žalobca totiž napáda vadu vydaného správneho rozhodnutia - napáda, že správne rozhodnutie je nezákonné z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Takýto vytýkaný nedostatok je oprávnený a zároveň povinný posúdiť nadradený správny orgán rozhodujúci o riadnom opravnom prostriedku, pričom ak by nadradený správny orgán posúdil dôvodnosť rozkladovej argumentácie žalobcu a teda konštatoval nezákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia - personálneho rozkazu, došlo by k odstráneniu namietanej vady. V prípade nevyhovenia rozkladu žalobcu nadradeným právnym orgánom sa žalobcovi otvára ďalšia možnosť uplatnenia účinného prostriedku nápravy a to podanie správnej žaloby na správnom súde, ktorý preskúma právoplatné napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a postup správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia. V tejto súvislosti odkázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3 Sžz 2/2012. Ďalej žalovaný uviedol, že organizačné opatrenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25, zo dňa 21.11.2023, má povahu vnútorného predpisu, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správnomu orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná

sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné. Preto toto opatrenie nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu a v zmysle ustálenej súdnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 1 Sžo 264/2009) nepodlieha súdnemu prieskumu. Zákonnosť vydania personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 48, zo dňa 28.11.2023 a personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. XXX/XXXX, zo dňa 30.11.2023, je možné preskúmať len v rámci správneho súdnictva a v súlade s ustanoveniami Správneho súdneho poriadku, kde vecne príslušným je správny súd samozrejme za predpokladu, že žalobca využije všetky riadne opravné prostriedky proti týmto rozhodnutiam a v prípade neúspešného odvolacieho konania podá v zákonnej lehote správnu žalobu. K otázke preloženia žalobcu z dôvodu organizačnej zmeny podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe policajtov žalovaný uviedol, že ak je zrušená doterajšia funkcia policajta a je vytvorená nová funkcia s iným popisom činnosti, je nadriadený zo zákona (§ 35 ods. 9 zákona o štátnej službe policajtov) povinný policajta odvolať z doterajšej funkcie a nasledujúcim dňom ho ustanoviť do novej funkcie. Bolo by teda v rozpore so zákonom, ak by policajt po prevedení, prípadne preložení, nebol ustanovený do žiadnej z funkcií v rámci určenej a schválenej systemizácie. Zákon o štátnej službe policajtov nepripúšťa žiadne výnimky z tohto postupu. Organizačné zmeny, z ktorých vyplynulo zrušenie funkcie žalobcu, boli realizované na základe organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 25, zo dňa 21.11.2023. Žalovaný v uvedenej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 515/2016, ktorého predmetom bola rovnaká právna otázka ako v tomto konaní, t. j. otázka zákonnosti prevedenia policajta na inú pozíciu podľa § 35 zákona o štátnej službe policajtov. V zmysle záverov uvedeného nálezu platí, že na služobný pomer príslušníka policajného zboru nemožno aplikovať princípy z pracovnoprávných vzťahov (v uvedenom prípade vo vzťahu k inštitútu prevedenia na inú prácu). Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. Právna povaha služobného pomeru príslušníkov policajného zboru odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci. V tomto kontexte je potom potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Na prvom mieste sú tak potreby policajného zboru, resp. verejný záujem a nie potreby policajta, ktorý nemá rovnaké postavenie ako zamestnanec v súkromnom sektore, kde majú účastníci pracovnoprávného vzťahu rovnaké postavenie. Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere. Rozhodnutím v prospech návrhu žalobcu by tak došlo k bráneniu žalovanému ako orgánu verejnej moci vo výkone svojej právomoci. K otázke udelenia ochrany a statusu žalobcu ako chráneného oznamovateľa žalovaný tvrdil, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP“) JUDr. Y. pri udelení ochrany postupoval v rozpore so zákonom o ochrane oznamovateľov a takpovediac zneužil tento inštitút. Z opatrenia prokurátora ÚŠP, ktoré bolo pripojené k návrhu na nariadenie neodkladného nie je zrejmé, voči komu ochrana smeruje. Zamestnávateľom žalobcu je žalovaný, pričom z podkladov k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že trestné oznámenie smeruje voči Úradu inšpekčnej služby (je osobitnou zložkou policajného zboru) a Slovenskej informačnej službe, teda orgánom, vo vzťahu ku ktorým nie je žalobca v služobnom pomere a vo vzťahu podriadenosti. Uviedol tiež, že z opatrenia prokurátora ÚŠP nie je zrejmé, voči komu smeruje ochrana žalobcu, keďže žalobca neoznámil žiadnu trestnú činnosť voči svojmu nadriadenému v rámci Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Už prvá, veľmi podstatná podmienka pre udelenie ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov nie je daná, keďže oznámenie žalobcu nesmeruje voči jeho nadriadenému v rámci žalovaného, ale voči verejne činným osobám pôsobiacim v politickom živote, na prokuratúre, v policajnom zbore a v súkromnom sektore. Ochrana poskytnutá žalobcovi je v rozpore so zákonom a zo strany príslušných orgánov došlo k zneužitiu tohto inštitútu pre potreby žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že oznámenie žalobcu nesmerovalo voči žalovanému, resp. nadriadenému žalobcovi, nemožno považovať za dostatočne osvedčené tvrdenie žalobcu o úmysle žalovaného akýmkoľvek spôsobom priamo diskriminovať žalobcu z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti. Napádané individuálne správne akty žalovaného voči žalobcovi tak nemajú absolútne žiadnu súvis s trestným oznámením podaným zo strany žalobcu. Z uvedeného dôvodu preto žalovaný vyslovil nesúhlas s tvrdením žalobcu, že k vydaniu napádaných správnych aktov došlo v súvislosti s podaným trestným oznámením žalobcu. Navyše, ak vzhľadom na vyššie uvedené právne úvahy žalovaného nedošlo k udeleniu ochrany v súlade so zákonom o ochrane oznamovateľov, teda žalobca nie

je tzv. whistleblowerom a došlo k zneužitiu tohto inštitútu zo strany prokurátora ÚŠP, je nanajvyšš sporný vôbec postup podľa zákona o ochrane oznamovateľov a teda údajná, žalobcom prezentovaná povinnosť žalovaného vyžiadať si súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Rovnakého právneho názoru, teda o nedôvodnosti udelenej ochrany u žalobcov O. C. a I. V., ktorí v rovnakom čase ako žalobca podali totožné trestné oznámenie a žiadali prokurátora ÚŠP o udelenie ochrany, bol aj odvolací súd v už vyššie zmienených konaniach, sp.zn. 8 CoPr 14/2023 a sp.zn. 8 CoPr 15/2023. Odvolaciemu súdu navrhol napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 18.4.2024 sa žalobca odvolacou replikou vyjadril k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu, na ktorú už odvolací súd neprihliadal, nakoľko bola doručená až po vyhlásení tohto rozhodnutia, ktoré už preto odvolací súd protistrane nedoručoval.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), z obsahu spisu nezistil procesné vady súdu prvej inštancie (§ 380 ods. 2 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Podľa § 324 ods. 1 C.s.p. pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

7. Podľa § 325 ods. 1 C.s.p. neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

8. Podľa § 325 ods. 2 písm. c), d) C.s.p. neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami, niečo vykonala, niečo sa zdržala alebo niečo znášala.

9. Podľa § 329 ods. 1 C.s.p. súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

10. Podľa § 329 ods. 2 C.s.p. pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

11. Odvolací súd poukazuje na to, že okrem osvedčenej potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavy, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené, je základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana navrhovaným neodkladným opatrením. Vzhľadom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia sa pre účely rozhodnutia o návrhu na jeho nariadenie dokazovanie zásadne nevykonáva a za dostatočné (preto) treba považovať osvedčenie rozhodujúcich skutočností, ktoré zakladajú splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia, a to minimálne do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti, nakoľko pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V sporovom konaní je pritom súd pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia viazaný opisom rozhodujúcich skutočností navrhovateľa neodkladného opatrenia a v tejto súvislosti musí mať na zreteli aj účel, ktorý sa má podľa návrhu nariadením neodkladného opatrenia dosiahnuť. Súčasne je súd viazaný petítom neodkladného opatrenia obsiahnutým v návrhu. Nárok, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť predbežná ochrana, možno považovať za osvedčený, iba ak navrhovateľ tvrdí, že je jeho nositeľom a súčasne osvedčí aspoň pravdepodobnosť jeho existencie. Potrebu dočasnej úpravy pomerov možno považovať za osvedčenú, iba ak navrhovateľ neodkladného opatrenia v tomto smere tvrdí dostatok relevantných skutočností a súčasne ponúkne aspoň v minimálnom rozsahu dôkazy, z ktorých vyplýva, že tu existuje hrozba takého konania povinnej osoby, ktorej je nevyhnutné zabrániť nariadením neodkladného opatrenia. Napokon sa však žiada poukázať na to, že ak aj sú vyššie uvedené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia formálne naplnené, súd je povinný zaoberať sa tiež tým, či jeho nariadeniu nebráni iná prekážka.

12. V predmetnej veci žalobca žiadal nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zdržať sa voči žalobcovi uplatňovania a výkonu organizačného opatrenia ministra vnútra

Slovenskej republiky, personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby a personálneho rozkazu riaditeľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „PZ“) v Nitre. Splnenie predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odvodzoval od tvrdenia, že uvedenými internými aktami (žalobcom označenými ako pracovnoprávne úkony žalovaného) bol dňom 1.12.2023 bez predchádzajúceho súhlasu Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti odvolaný z funkcie zástupcu riaditeľa útvaru a súčasne riaditeľa odboru ochrany, prevencie a boja proti korupcii útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby (z dôvodu zrušenia tejto funkcie na základe predchádzajúceho organizačného opatrenia ministra vnútra Slovenskej republiky) a následne bol preložený na výkon služby na Okresné riaditeľstvo PZ v Nitre do funkcie vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania odboru kriminálnej polície so zaradením do 6. platovej triedy, a to napriek tomu, že opatrením ÚŠP sp. zn. VII/2 Gv 63/22/1000-65, zo dňa 5.10.2023, mu bola poskytnutá ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti. Uvedené skutočnosti nie sú medzi stranami sporné a existovali aj v čase vydania napadnutého uznesenia. Žalobca tvrdí, že jeho právnym nárokom je ochrana pred vykonávaním pracovnoprávneho úkonu žalovaným, ktorý ako chránený oznamovateľ považuje za neplatný. Svoj nárok právne opiera o ustanovenia § 7 ods. 8 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej len „zákon o ochrane oznamovateľov“), § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (ďalej len „zákon o štátnej službe policajtov“) a ustanoveniami § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov („ďalej len „antidiskriminačný zákon“) <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2f6mzwguwtembrgydcmbms>>. Podľa tvrdení žalobcu je predmetom sporu a podstatnou predbežnou otázkou, ktorú má posúdiť súd v tomto konaní, či žalovaný mohol vydať sporné interné akty, keď mal status chráneného oznamovateľa. V takom prípade bol žalovaný povinný získať predchádzajúci súhlas Úradu s odvolaním z funkcie, resp. s preložením žalobcu a v prípade, že žalovaný tento súhlas nezískal, takýto pracovnoprávny úkon je jednak neplatný a jednak porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania. Podľa jeho názoru je pre poskytnutie takejto ochrany pred diskriminačným konaním žalovaného postačujúce osvedčiť, že tieto pracovnoprávne úkony boli vydané bez predchádzajúceho súhlasu Úradu na ochranu oznamovateľov.

13. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne nevyjadril k otázke právomoci súdu, odvolací súd poukazuje na záver bodu 29. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde súd prvej inštancie konštatuje, že dospel k záveru, že predmetom nároku žalobcu je skúmanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v rámci výkonu štátnej služby policajtov, ktorí majú zároveň status oznamovateľ protispoločenskej činnosti. Len okrajovo posúdil charakter sporných interných aktov (v bode 35. odôvodnenia napadnutého uznesenia), pričom je potrebné uznať argumentáciu žalobcu, že súd prvej inštancie sa svojej právomoci (ako civilného súdu), resp. „konkurencii“ civilného a správneho súdnictva osobitne nevenoval, avšak tým, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol, nespochybnil názor žalobcu a priznal, že má právomoc vo veci konať a o návrhu rozhodnúť. V tomto smere odvolací súd dopĺňa nasledovné: Nakoľko ide o civilný spor, v ktorom sa žalobca s poukazom na § 2a ods. 1 a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 9 ods. 2 a § 11 ods. 3 antidiskriminačného zákona svojim návrhom domáha ochrany pred diskrimináciou, pričom v konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia (správnych rozhodnutí) sa osoba dotknutá diskrimináciou domáhať nárokov vyplývajúcich priamo z § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona nemôže, odvolací súd zhodne so žalobcom dospel k záveru, že na prejednanie predmetného návrhu je daná právomoc súdu podľa Civilného sporového poriadku a neobstojí preto argumentácia žalovaného, že prejednávanie antidiskriminačných sporov príslušníkov Policajného zboru patrí do právomoci správnych orgánov, resp. správneho súdu. V tomto smere je potrebné vychádzať aj z právnych záverov vyslovených v uznesení kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SKomp 6/2021, zo dňa 8.12.2021, ktorých správnosť bola opakovane potvrdená aj ďalšími (neskoršími) rozhodnutiami daného kompetenčného senátu (napr. uznesenia sp. zn. 1 S Komp 31/2022 alebo sp. zn. 1 S Komp 34/2022).

14. Odvolací súd však považuje za nedôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, podľa ktorej mu súd prvej inštancie odmietnutím právomoci na rozhodnutie o požadovanom neodkladnom opatrení odoprel prístup k súdu, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Prvoinštančný súd sa totiž podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia riadne zaoberal z hľadiska jeho vecnej opodstatnenosti, pričom zamietnutie návrhu samé osebe nemôže predstavovať zásah do práv žalobcu, keď súčasťou práva na

prístup súdu ani práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na vyhovie podanému návrhu. Rovnako však za porušenie práva na súdnu ochranu nemožno považovať postup súdu, ktorý odmietne vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že nariadením požadovaného neodkladného opatrenia by podľa jeho právneho názoru zasiahol do kompetencie iného orgánu verejnej moci. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na to, že treba dôsledne rozlišovať na jednej strane právomoc ako podmienku konania podľa Civilného sporového poriadku a na strane druhej rozsah kompetencií (právomoci v širšom zmysle slova) civilného súdu nariadiť neodkladným opatrením určitú povinnosť, zákaz, či iné obmedzenie v prípade, ak by sa obsah takéhoto rozhodnutia dostal do kolízie s právnym priestorom, ktorý je vzhľadom na právnymi normami stanovený kompetenčný rámec vyhradený inému subjektu.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu niet sporu o tom, že žalobcovi, aj ako príslušníkovi Policajného zboru Slovenskej republiky, patrí ochrana podľa antidiskriminačného zákona s odkazom na § 2a ods. 1, ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov, ako aj ochrana podľa zákona o ochrane oznamovateľov (§ 2 písm. e/). Vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcu týkajúce sa diskriminácie súvisiacej s namietaným porušením zákona o ochrane oznamovateľov, je potrebné sa zaoberať splnením predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia tiež z hľadiska porušenia antidiskriminačného zákona. Z dikcie tohto právneho predpisu vyplýva, že zamestnanec, ktorý urobil oznámenie o protispoločenskej činnosti na svojom pracovisku, sa môže domáhať ochrany prostredníctvom antidiskriminačného zákona (§ 9 a nasl. antidiskriminačného zákona), ktorý za dôvod diskriminácie považuje i podanie oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. To platí aj v prípade príslušníkov policajného zboru, ktorí nie sú z uvedeného režimu vyňatí. Žalobca vzhliada diskrimináciu jeho osoby zo strany žalovaného v tom, že ho žalovaný personálnymi rozkazmi (v spojení s organizačným opatrením) zbavil funkcie zástupcu riaditeľa útvaru a súčasne riaditeľa odboru ochrany, prevencie a boja proti korupcii útvaru ochrannej služby a prevencie Úradu inšpekčnej služby a následne ho preložil na výkon služby mimo Bratislavy bez toho, aby bol na tieto (pracovnoprávne) úkony udelený predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, čo má za následok neplatnosť týchto pracovnoprávnych úkonov podľa § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov. Samotný (tvrdený) rozpor konania žalovaného so zákonom však nemôže bez ďalšieho predstavovať nerovnaké zaobchádzanie a nezakladá splnenie podmienok na vznik práva domáhať sa upustenia od diskriminačného konania, nápravy protiprávneho stavu a primeraného zadosťučinenia podľa antidiskriminačného zákona. Žalobcom tvrdený nezákonný postup žalovaného spočívajúci v neudelení súhlasu Úradu na ochranu oznamovateľov, môže mať za následok neplatnosť takéhoto úkonu, avšak ho nemožno považovať za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona, preto samotné vydanie personálnych rozkazov bez predchádzajúceho súhlasu Úradu na ochranu oznamovateľov nemôže predstavovať diskriminačné konanie.

16. Zároveň však považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že v každom antidiskriminačnom spore je v prvom rade na žalobcovi tvrdiť, že na základe pravdepodobnosti skutočností možno usúdiť, že došlo k namietanému diskriminačnému konaniu. Ak je táto podmienka splnená, je to žalovaný, kto musí poskytnúť objektívne zdôvodnenie namietaného rozdielného zaobchádzania. Navrhujúca strana teda musí preukázať "na prvý pohľad" prípad diskriminácie, teda že s ňou bolo zaobchádzané rozdielne pre niektorý z diskriminačných dôvodov. Uvedená zásada je premietnutá do ustanovenia § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona, podľa ktorého je žalovaný povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Žalobcovi preto postačuje z hľadiska splnenia svojej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti, aby v žalobe uviedol skutočnosti, z ktorých možno na prvý pohľad (prima facie) dôvodne usudzovať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a ďalej je už na žalovanom, aby v spore preukazoval, že postupom namietaným žalobcom nedošlo z jeho strany k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. V posudzovanej veci však žalobca v návrhu ani netvrdil, že by s ním bolo zaobchádzané rozdielne oproti iným príslušníkom policajného zboru pre tvrdený diskriminačný dôvod - podanie oznámenia o závažnej protispoločenskej činnosti, pričom v tomto smere neponúkol súdu prvej inštancie ani žiadne relevantné dôkazy. Navyiac, žalovaný ani neidentifikoval skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a nevysvetlil ani neosvedčil porovnatelnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny. Zjednodušene povedané, je potrebné, aby existovali dve skupiny v porovnateľnej situácii, s ktorými je zaobchádzané rozdielne. Žalobca na opodstatnenosť svojich tvrdení o diskriminačnom konaní neuviedol, že by sa s ním z dôvodu podania oznámenia

zaobchádzalo horšie ako s niekým iným, kto tento dôvod nemá a je v rovnakej či porovnateľnej situácii a neoznačil iné osoby v porovnateľnej situácii, s ktorými by bolo zaobchádzané odlišne, teda výhodnejšie. Na základe tvrdení strán a predložených listinných dôkazov potom nemožno dostatočne spoľahlivo usúdiť, že zo strany žalovaného došlo k diskriminačnému konaniu vydaním personálnych rozkazov a organizačného opatrenia z dôvodu vykonania oznámenia o protispoločenskej činnosti žalobcom, resp. či vydaním týchto interných aktov nedošlo zo strany žalovaného len k realizácii zámeru organizačných a systemizačných zmien v rámci štruktúry policajného zboru.

17. Odvolací súd prihládol na argumentáciu žalovaného, ktorý poskytol objektívne zdôvodnenie namietaného konania, keď s odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 515/2016 poukázal na to, že právnym základom vydania sporných personálnych rozkazov bolo ustanovenie § 35 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe policajtov, ktorý mu ako nadriadenému ukladá povinnosť (bez výnimky) policajta odvolať z doterajšej funkcie a nasledujúcim dňom ho ustanoviť do novej funkcie v prípade, že je zrušená doterajšia funkcia policajta a je vytvorená nová funkcia s iným popisom činnosti. Ak by policajt po prevedení, prípadne preložení nebol ustanovený do žiadnej z funkcií v rámci určenej a schválenej systemizácie, takýto postup žalovaného ako nadriadeného by bol v rozpore so zákonom. Žalovaný podľa názoru odvolacieho súdu náležite osvedčil, že práve uvedené zákonné dôvody boli podkladom pre vydanie personálnych rozkazov. Postup podľa § 35 zákona o štátnej službe policajtov voči žalobcovi nemá žiadnu príčinnú súvislosť s oznámením žalobcu podľa zákona o ochrane oznamovateľov. Preto sa odvolaciemu súdu javí logickejšou argumentácia žalovaného, že vydaním sporných interných aktov došlo zo strany žalovaného len k realizácii zámeru organizačných a systemizačných zmien v rámci štruktúry policajného zboru. V danom prípade tak nebolo pre účely neodkladného opatrenia dostatočne presvedčivo osvedčené, že dôvodom vydania uvedených interných aktov žalovaným bolo podanie oznámenia o protispoločenskej činnosti žalobcom. Žalovaný správne konštatoval, že účelom ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov je ochrana zamestnanca ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti voči zamestnávateľovi, ku ktorému je zamestnanec vo vzťahu podriadenosti. Oznámenie žalobcu nesmerovalo priamo proti žalovanému, resp. nadriadenému žalobcovi, potom nemožno považovať za dostatočne osvedčené tvrdenie žalobcu o úmysle žalovaného priamo diskriminovať žalobcu z dôvodu podania oznámenia o protispoločenskej činnosti. Je preto nepochybné namieste záver vyslovený súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia, že preukázanie žalobcom tvrdeného diskriminačného konania zo strany žalovaného presahuje rámec dokazovania v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

18. Na základe vyššie uvedeného potom možno konštatovať, že pokiaľ sa žalobca domáha ochrany podľa antidiskriminačného zákona, neosvedčil dôvodnosť nároku, ktorému požadoval navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť súdnu ochranu, a to má taktiež za následok nesplnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia v danej veci.

19. Najpodstatnejšou časťou dôvodnosti uplatneného nároku sa však odvolaciemu súdu javí skúmanie splnenia predpokladov úspešného nariadenia neodkladného opatrenia (§ 325 ods. 1 C.s.p.), najmä osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán, ktorej nesprávne právne posúdenie žalobca vytkol súdu prvej inštancie s tým, že mu nie je jasné, ako inak a ako viac mohol ešte osvedčiť potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Okrem opakujúcich sa skutkových tvrdení týkajúcich sa údajného diskriminačného konania zo strany žalovaného, snažiac sa osvedčiť splnenie tohto predpokladu žalobca argumentoval tým, že výkon organizačného opatrenia a personálnych rozkazov voči nemu má na jeho osobu (a prostredníctvom neho aj na jeho rodinu) obzvlášť nepriaznivé účinky a ktoré úkony považuje za zákonom o ochrane oznamovateľov zakázané odvetné opatrenia žalovaného. Odvetné opatrenia vzhladal v tom, že došlo k zrušeniu práve jeho doterajšej funkcie a jeho odvolaniu z tejto funkcie, že došlo k jeho preradeniu na nižšiu pozíciu, že došlo k zmene jeho miesta výkonu práce a že došlo k zníženiu jeho služobného platu. Tvrdenie žalobcu, že žalovaným vydané interné akty sú odvetnými opatreniami žalovaného voči jeho osobe vykonanými v rozpore s ustanoveniami zákona na ochranu oznamovateľov, je neopodstatnenou domnienkou, ktorá je v rozpore s obsahom rozporovaných personálnych rozkazov, keďže nateraz nie je preukázané, že žalovaný „len“ nepostupoval v zmysle zákona o štátnej službe policajtov. Ako vyplýva zo záveru vysloveného nielen Ústavným súdom Slovenskej republiky, ale aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 6 Sžo 27/2016, zo dňa 12.7.2017), policajný zbor je vojenský organizovaný zbor a ako nadriadený je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie

príslušníka policajného zboru potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb policajného zboru.

20. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že pojem bezodkladnosti zákon priamo nedefinuje; je potrebné ho vykladať tak, že zo stavu, aký tu existuje, žalobcovi bezprostredne hrozí škoda, napríklad tým, že zamestnancovi nie je vyplácaná ani časť pracovnej odmeny (nie znížená odmena) a v dôsledku tohto výpadku sa dostáva do hmotnej núdze, t. j. ide o bezprostredné ohrozenie takých jeho práv, kde bez zásahu zo strany súdu hrozí do budúcnosti bezprostredne negatívny (až nenapraviteľný) následok prejavujúci sa priamo na právach žalobcu, súčasne ohrozujúci jeho existenciu. V danej veci žalobca však zníženie svojho platu neuviedol ani len odhadom (ako napríklad v konaní vedenom totožným senátom pod sp. zn. 15 Co 15/2023). Ak teda žalobca odôvodnil potrebu bezprostrednej úpravy pomerov znížením jeho príjmu bez preukázania bezprostrednej hrozby, že sa neodvrátiteľne a trvalo ocitne v stave hmotnej núdze, je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že absentuje osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov ako nevyhnutného predpokladu pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia. Odvolací súd znova pripomína, že skutočnosť, či vydaním sporných personálnych rozkazov a organizačného opatrenia došlo k zákonnému a organizačnými zmenami odôvodnenému zrušeniu práve žalobcovej doterajšej funkcie, jeho odvolaniu z tejto funkcie a následnému preradeniu na nižšiu pozíciu spojenú so zmenou miesta výkonu práce, bude predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva tak, ako žalobca aj avizoval.

21. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil, keďže ako súd prvej inštancie správne konštatoval, predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia v danej veci neboli splnené.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z obsahu spisu ale vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli (ani si ich neuplatnil), preto v súlade s čl. 4 ods. 2 a čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku

a prostriedky

procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie

prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).